

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.253 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 oktober 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. VANHALLE en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 31 december 2007 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw E.A.N.

Op 20 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot verblijf van meer dan drie maanden, als echtgenoot van E.A.N.

Op 17 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: uit het verslag samenwoont dd 17.09.2008 blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het adres. Betrokkene reageert niet op uitnodigingen van de politiediensten.

(...)”

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om hem tot vestiging toe te laten.

Tegen de bestreden beslissing staat enkel een annulatieberoep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan de Raad zich niet uitspreken over het al dan niet toekennen van een verblijf. Het behoort ook niet tot de bevoegdheid van de Raad om instructies te geven aangaande de verlengingen van een bijlage 35.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de motivering niet correct is, dat de motivering een standaardmotivering betreft die wordt overgenomen in zeer veel beslissingen tot weigering van de vestiging. Hij vervolgt dat ten onrechte gesteld wordt dat hij niet zou zijn aan te treffen op zijn adres van inschrijving en niet zou reageren op uitnodigingen van de politiediensten, dat deze motieven niet correct zijn, en dat aldus de motiveringsplicht geschonden is. Verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote samen wonen en bijgevolg voldoen aan artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Dat daarenboven de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing voor verzoeker, dat hij in casu het recht op verblijf bij zijn echtgenote verliest zodat een motivering van één paragraaf niet aangepast is aan het belang van verzoeker bij deze beslissing.

In zijn repliekmemoirie vult verzoeker nog aan dat ten onrechte gesteld werd dat hij niet thuis aan te treffen was en niet zou reageren op uitnodigingen, nu hij herhaaldelijk thuis aangetroffen werd door de politiediensten, minstens drie maal tot op heden, dat aldus de motivering niet correct is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Gezien verzoeker de correctheid van de motieven

betwist, voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt benaderd worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de **juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen** (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het samenwoningstcontrole-verslag niet werd ingevuld, enkel werd op het begeleidend schrijven (aanvraag woonstonderzoek) genoteerd op datum van 17 september 2008 wat volgt: 'Geen naam op bel of brievenbus. Geen reactie op uitnodiging'.

In zoverre de bestreden beslissing stelt dat uit het samenwoningstverslag van 17 september 2008 blijkt dat verzoeker niet aan te treffen was op het adres, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de verwerende partij op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Uit dit samenwoningstverslag kan niet worden afgeleid wanneer de politie zou zijn langs geweest, of er verschillende controles werden uitgevoerd en of verzoeker al dan niet aan te treffen was. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, kan uit dit samenwoningstverslag geenszins afgeleid worden dat er op het opgegeven adres geen effectieve samenwoningst was. Aldus kan niet nagegaan worden of de bewering van verzoeker als zou de politie hem tot drie maal toe hebben aangetroffen al dan niet correct is.

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat de motiveringsplicht werd geschonden.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 oktober 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.